

Eileen Carr

Uit het donker

Telefoontjes om twee uur 's nachts zijn nooit een goed teken. Dus toen het mobieltje van Aimee Gannon dinsdag vroeg in de ochtend overging en trillend over haar nachtkastje kroop, werd ze wakker met een beklemd gevoel.

Ze had gezwommen langs de rand van een nachtmerrie, verstrikt in haar stroming. Ze had gevochten om ervan los te komen. Ze was niet echt wakker geworden, maar had ook niet echt gerust. Het was bijna een opluchting om door de telefoon gewekt te worden. Ze greep het mobieltje terwijl ze moeizaam overeind kwam, en klapte hem open. 'Met dokter Gannon?'

'Dokter Gannon, u spreekt met rechercheur Josh Wolf van de politie van Sacramento.'

De politie? 'Wat kan ik voor u doen, rechercheur?' Aimee zwaaide haar benen over de rand van het bed en haar voeten raakten de koele houten vloer. Waarom werd ze in godsnaam midden in de nacht door de politie gebeld? Ze rekte haar schouders om haar nekspieren wat lossere te maken en bereidde zich voor om erachter te komen wie in de problemen zat en waarom.

'Ik denk dat ik een van uw patiënten in verzekerde bewaring heb en ik hoopte dat u ons kunt helpen. Ze... werkt niet echt mee op dit moment,' zei de man. Zijn diepe stem kraakte wat door de draadloze telefoonverbinding.

Niet meewerken en aangehouden zijn betekenden absoluut problemen. Janelle misschien? Ze had een kwade dronk over zich en een ruzie in een café leidde vaak tot een aanhouding door de politie. Of misschien was Gary, de seksverslaafde, opgepakt bij een undercoveractie tegen prostitutie. Maar wacht, de rechercheur had 'zij' gezegd. 'Over wie hebt u het, rechercheur?' Aimee veegde wat slaap uit haar ogen.

'Het meisje heet Taylor Dawkin,' antwoordde Wolf.

Aimee ging rechtop zitten. 'Taylor? Opgepakt?' Verdorie! Taylor had meer dan genoeg problemen, maar Aimee had het gevoel dat ze vooruitgang boekten. Enorme vooruitgang.

‘Kunt u komen?’ vroeg Wolf, die haar vraag negeerde. ‘Ze is in Mercy General.’

‘Wat doet ze in het ziekenhuis? Is ze gewond geraakt?’ Aimee klemde haar telefoon tussen kaak en schouder, en pakte een spijkerbroek uit de kast.

‘Ik leg het u liever allemaal uit als ik u zie,’ zei Wolf. Zijn rustige stem was moeilijk te doorgronden.

Shit. Deze gast ging haar nul informatie geven. ‘Zijn haar ouders er al? Kan ik met hen spreken?’ Taylor was nog maar zeventien. Haar relatie met Orrin en Stacey was zo rampzalig als denkbaar was voor een zeventienjarige, maar ze zouden zeker bij haar in het ziekenhuis zijn.

Het was even stil aan de andere kant. ‘Dat is op dit moment geen optie. Ik kan een dienstwagen naar u toe sturen. Die kan er over tien minuten zijn.’

Aimee verstijfde even. Geen optie – wat had dat verdomme te betekenen? ‘Heeft Taylor iets gedaan? Is ze gearresteerd?’

Opnieuw een stilte. ‘Ik leg het u echt liever uit als u hier bent.’ Wolfs ongeduld was overduidelijk, de slechte verbinding ten spijt. ‘Zal ik u door een agent laten ophalen?’

‘Ik kom er zelf wel, rechercheur,’ zei Aimee kortaf. Ze viste een topje uit een la. Ook zij was ongeduldig. ‘Ik ben er over 35 minuten.’ Ze klapte de telefoon dicht.

De heldere lampen in de badkamer deden pijn aan haar ogen toen ze ze aandeed en hun zachte elektronische gezoem zorgde ervoor dat haar nekspieren zich spanden. Ze bond haar haar in een paardenstaart, poetste snel haar tanden en trok toen een spijkerjack aan over haar topje en sweater. Die middag was het een graad of zeventien geweest, maar de nacht was fris en in het ziekenhuis zou het ijskoud zijn.

Aimee haalde diep adem bij de voordeur. Ze haatte het gevoel van angst dat zich in haar maag nestelde bij de gedachte dat ze in haar eentje midden in de nacht door de parkeergarage moest lopen, maar Taylor had haar nodig. *Ga erdoorheen. Jij bent sterker dan de angst.*

Ze sloot haar appartement af en nam de lift naar beneden naar de parkeergarage. Ook al droeg ze sneakers, haar voetstappen echoden in de verlaten garage. Het felle licht wierp donkere

schaduw op de vloer die om haar heen leken te dansen, en het lage plafond gaf haar het gevoel dat ze omlaag gedrukt werd. Ze keek even om zich heen en drukte toen op het knopje om de auto te ontgrendelen. Haar Subaru verwelkomde haar met een dubbele piep. Ze stapte in en sloot de deur zo snel ze kon af. Daarna bleef ze even zitten en haalde een paar keer diep adem. De afgesloten, beveiligde garage was een van de redenen geweest waarom ze het appartement had gekocht nadat zij en Danny uit elkaar waren gegaan. Ze was hier veilig.

Maar toch, toen ze de garage uit reed en in oostelijke richting ging, rilde ze even terwijl ze langs al die donkere huizen kwam. Ze herinnerden haar eraan dat haar problemen in het niet vielen bij die van het al sterk getraumatiseerde tienermeisje, die in het ziekenhuis lag met slechts politie om haar heen om haar in de gaten te houden.

Aimee trapte het gaspedaal wat verder in.

Rechercheur Josh Wolf klapte zijn mobieltje dicht. Die psych klonk bepaald niet vrolijk nadat ze midden in de nacht uit haar slaap was gehaald, maar ze kwam in elk geval. Het was maar een strohalm om zich aan vast te klampen, maar veel meer kon hij niet. Wie kon dit gedaan hebben? En waarom?

Hij keek omlaag naar de twee lichamen die op de grond lagen, de handen met tape aan elkaar gebonden op hun rug en nog meer tape over hun mond. De achterkant van het hoofd van de man was ingeslagen, zeer waarschijnlijk met de met bloed bedekte lamp vlak naast hem. De vrouw was overduidelijk gewurgd. Hij wist niet waarmee het leven uit de vrouw – haar grijze haren geblondeerd en haar postuur wat gezet – was geperst; dat had de moordenaar niet achtergelaten. Een souvenir? Of iets belastends? Hij wreef met een hand over zijn gezicht. Het zou een heel lange nacht worden.

Flitslichten zorgden voor een stroboscoopeffect in de woonkamer, die daardoor nog macaberder werd terwijl de technische recherche en de fotografen hun best deden om iets, liefst alles, te vinden wat mogelijk naar de dader zou leiden. De hele ruimte was bedekt met vingerafdrukken en bloed. Het garagepad was een soort landkaart vol bandensporen. Een lege wijnfles was ka-

potgesmeten. Een hoopje sigarettenpeuken lag tussen de struiken vlak bij de voordeur, met een plakkaat kots er vlak naast. Voetsporen in overvloed. Alle mogelijke aanwijzingen opsporen en analyseren zouden hem en Elise weken bezig kunnen houden. Zijn beste aanknopingspunt was het meisje, maar zij was niet in staat hun ook maar iets te verklaren.

‘Mooi optrekje.’ Elise Jacobs, Josh’ partner, keek rond in de grote woonkamer.

Ze had gelijk. Zelfs nu de huizenmarkt in Californië in elkaar gestort was, zou dit huis toch nog flink wat geld opleveren. Een fantastische buurt in de Pocket, het kleine U-vormige deel van Sacramento ten westen van de I5, aan drie kanten omgeven door de rivier. Een half in tudorstijl gebouwd huis op een flinke lap grond met een zwembad in de achtertuin. De keuken was een en al roestvrij staal en graniet, en er kon een compleet gezin in een van de badkamers wonen. Zo werd er tegenwoordig niet meer gebouwd. Een neef van Josh was aannemer en hij wist zeker dat dit optrekje een vermogen moest hebben gekost.

‘Zeg maar dat ik gek ben, maar ik weet niet of ik het wel mooi vind wat ze met deze plek hebben gedaan.’ Josh schonk Elise een spottende glimlach. Maar weinig mensen stelden zijn galgenhumor op prijs.

‘Ik snap wat je bedoelt,’ reageerde ze en ze draaiden zich allebei naar de strepen bloed op de muren van de woonkamer. ‘Daar is iemand wel even mee bezig geweest. Geen goed teken.’

‘Dat is waar,’ bevestigde Josh. De muren waren besmeurd met een reeks geometrische figuren, telkens opnieuw hetzelfde patroon: een brede, lage in drieën verdeelde rechthoek, een cirkel en dan nog zo’n in drie stukken verdeelde rechthoek.

‘Enig idee wat dat betekent?’ Elise liep er dichtert naartoe op haar van plastic hoesjes voorziene schoenen.

‘Noppes.’ Ook Josh kwam dichterbij om de met bloed besmeurde muren te bekijken. Was het een boodschap? Van de moordenaar? Het zou niet voor het eerst zijn dat een moordenaar berichten had achtergelaten om de politie te tergen. Josh had de film *Zodiac* gezien, en die was gebaseerd op een echte zaak en ook nog eens een behoorlijk dicht in de buurt.

Elise schudde haar hoofd en draaide zich af van de muur alsof

ze die uit haar geest wilde bannen. ‘Hebben ze al uitgevogeld wat ze met het meisje gaan doen?’

‘Ze hebben haar met een bewaker naar de eerstehulp post van het Mercy General gebracht. Ze hadden al twee slachtoffers van een schietpartij in het Davis-ziekenhuis en zij hoefde niet naar een traumacentrum voor lichamelijk letsel. Althans, dat is wat ik dacht. Moeilijk te zeggen.’

Tot ze erachter waren of het meisje, dat ze onder het bloed, onsaamhangend mompelend en zichzelf continu wiegend hadden aangetroffen, een advocaat nodig had als slachtoffer of als dader. Of allebei.

‘Ik heb die psycholoog gebeld,’ zei Josh.

‘Mooi.’ Elise knikte. ‘Soms is het makkelijker om iets met honing voor elkaar te krijgen dan met azijn.’

Josh knielde naast de lichamen, vermoord op de plek waar ze lagen. Dat maakte hij op uit de manier waarop er onder hen bloedplassen waren ontstaan nadat hun hart ermee gestopt was het bloed rond te pompen. Op het tapijt en de meubels om hen heen lagen bloedspetters en stukjes hersenweefsel. Degene die dit had gedaan, zou zelf ook bepaald niet schoon zijn. Het was absoluut onmogelijk om de hersenen van een man zo in te slaan en er zelf zonder een spatje van af te komen. Liep er op dit moment iemand in Sacramento rond met het bloed van iemand anders op zijn kleding?

Josh kwam weer overeind. ‘Ondertussen krijgt degene die dit heeft gedaan wat extra tijd om zich schoon te maken.’

Elise hield haar handen kalmerend omhoog. ‘De psycholoog levert misschien een aanknopingspunt en we moeten toch iets proberen. Overigens, nergens is een deur of een raam geforceerd. Wie dit heeft gedaan, kwam makkelijk binnen.’ Ze zuchtte en keek de plaats delict nog eens rond.

Josh deed hetzelfde. De kamer lag bezaaid met potentieel bewijsmateriaal. Het probleem zou zijn om uit te zoeken wat bewijsmateriaal was en wat de restanten waren van een gewoon gezin dat z’n gewone leventje leidde tot iemand het verstoorde met ondenkbaar geweld.

Tenzij die persoon hier al woonde of hier was uitgenodigd. Dan zou het nog moeilijker zijn om te achterhalen wat wat was.

Daarom hadden ze de psycholoog opgebeld.

Josh had zo ongeveer op het punt gestaan om het meisje eens flink door elkaar te rammelen en bij zinnen te brengen, maar Elise had voorgesteld dat contact opnemen met de psycholoog een vriendelijkere manier was om de gewenste informatie te achterhalen. Zou dat bovendien niet eens aardig zijn voor de verandering?

Hij was bereid alles te proberen om het meisje te laten praten. Het was moeilijk te bepalen wat hij moest doen tot hij wist of het meisje, dat onder het bloed op de plek zat waar haar ouders waren vermoord, slachtoffer, getuige of hoofdverdachte was.

‘Het meisje hoefde niet met geweld binnen te komen,’ zei hij. ‘Ze woont hier. Ze heeft een sleutel.’

Elise streek haar haar glad en stopte wat plukken in haar strakke paardenstaart. ‘Ik geef er de voorkeur aan om te denken dat een kind zijn ouders dit niet aandoet.’

‘We weten allebei wel beter.’ Hun ogen ontmoetten elkaar. Ze wisten inderdaad wel beter. Hij wilde dat het niet zo was. Josh wist niet of hij zich nu beter of slechter voelde bij het zien van dezelfde hopeloze verharding in de ogen van Elise, waarvan hij wist dat zij die in zijn ogen zag.

‘Het ziet er toch vreselijk beestachtig uit,’ stelde Elise vast.

‘Zo groot is ze niet. Ik betwijfel of ze boven de één meter vijfenzestig uitkomt. En ze is ook behoorlijk schriel. Het is niet erg aannemelijk dat zij hen zo heeft vastgebonden, haar vaders hoofd heeft ingeslagen en haar moeder heeft gewurgd. Daar heb je een groot, sterk iemand voor nodig.’

‘Of iemand met een wapen. Of ze heeft iemand anders het vuile werk laten opknappen. Wie dit heeft gedaan, voelde zich er niet slecht onder.’ De moordenaar had hen op de vloer uitgespreid als een paar afgedankte kapotte poppen. Moordenaars met wroeging deden een poging om de lichamen te bedekken of om ze zo neer te leggen op een manier waarop het hen niet beschaamde. Deze moordenaar had ze als stukken vuil laten vallen nadat hij of zij klaar met ze was.

‘Geen enkele poging om dingen in orde te maken, je hebt gelijk.’ Elise knikte. ‘Denk je niet dat een dochter zich er beroerd door zou voelen?’

‘Misschien. Misschien niet.’ Josh haalde zijn schouders op. ‘Geen idee wat zich bij haar vanbinnen allemaal afspeelt.’

Dat was een understatement. Het meisje had daar alleen maar gezeten, zichzelf gewiegd en zachte mompeligeluidjes gemaakt. Ze had op niemand gereageerd. Ze had alleen geprobeerd het ambulancepersoneel van zich af te slaan toen die haar op een brancard legden.

Josh keek op zijn horloge. ‘Die psych is over een halfuurtje in het ziekenhuis. We moeten over uiterlijk een kwartier weg om er eerder te zijn dan zij.’

‘We moeten te weten komen waarvoor het meisje bij haar kwam.’ Elise tikte met haar pen tegen haar blocnote.

Absoluut – het kon een beginpunt zijn voor het oplossen van deze zaak. Dat en het feit dat het meisje onder het bloed op de plaats delict was gevonden. Josh schudde zijn hoofd. Was een onmenselijke dubbele moord toelaatbaar als de moordenaar een ellendige jeugd had gehad?

Niet in zijn wereld. Nooit.

‘Ik heb de rol met tape gevonden,’ zei een man van de technische recherche, een latino met een piercing in een wenkbrauw. ‘Aan deze kant.’

De rechercheurs volgden hem door de hal naar een werkkamer. In een hoek stond een naaimachine met nog een lapje stof onder het naaivoetje vastgeklemd. Naast een fauteuil stond een mandje met wol en breinaalden. Shit. Had Stacey Dawkin verdomme een beetje zitten breien toen er iemand binnenkwam en haar vermoordde? Josh’ moeder breide ook.

Een kleine tv die aan de muur bevestigd was, stond nog aan. Hard. ‘Noteer het kanaal en het volume en zet dat klereding uit.’

De rol met tape lag op het dressoir naast de stoel. ‘Label het en pak het in,’ zei Josh tegen de technisch rechercheur. Elise keek hem alarmerend aan. ‘Alsjeblieft,’ voegde hij eraan toe.

Er was geen afdruk op het dressoir te zien op de plek waar de tape had gelegen. ‘Die lag daar nog niet zo lang,’ constateerde Elise.

‘Kijk hier eens naar,’ zei de technische man. ‘Deze sporen in het tapijt.’

Een eindje bij de stoel vandaan begon een spoor van indrukken in het tapijt. ‘Is er iemand gesleept?’ vroeg Josh.

‘Ze zijn niet lang genoeg,’ was het antwoord.

‘We moeten gaan,’ zei Elise, die op haar horloge keek.

Josh knikte en ze gingen naar buiten. Toen ze de lichamen van de wreed vermoorde Dawkins passeerden, nam hij nogmaals de wreedheid in zich op die hun was aangedaan en zwol zijn borst op van woede.

Buiten werden ze overvallen door het felle licht van tv-lampen. Net buiten hun lichtstralen zag Josh een kleine menigte van omwonenden in badjassen en truien, waarschijnlijk allemaal nieuwsgierig en bang. Hij had geen tijd om hen nu gerust te stellen. Hij wist niets eens of hij dat wel kon. Hij inhaleerde de frisse nachtlucht en probeerde zijn geest helder te krijgen, zich voorbereidend op de lange nacht die hem nog wachtte.

Mercy General gloeide als een baken te midden van de bungalows en pseudokoloniale huizen waar de rest van de buurt uit bestond. Aimee parkeerde zo dicht mogelijk bij het ziekenhuis. Ze jogde naar de ingang en wilde dat de automatische deuren sneller opengingen.

De wachtruimte was voor de helft gevuld. Een jonge, zwaar opgemaakte latina met donkere kringen onder haar ogen zat in een van de goedkope gestoffeerde stoelen en wiegde een peuter in haar armen. Een mager blank meisje met stekelig geblondeerd haar en tatoeages, waar ze nog voor haar veertigste spijt van zou hebben, hield haar buik vast. Een vrouw van middelbare leeftijd in de hoek, die er bang uitzag en wier haar veel te vaak geverfd was, deed alsof ze een halfjaar oude *People* las. De kleine ruimte achter het glazen scherm, waarboven TRIAGE vermeld stond, was leeg. Aimee drukte op een knop om zich te melden en wachtte.

Een gedrongen vrouw in ziekenhuiskleding met kort, recht-opstaand roodachtig haar en een stethoscoop om haar hals kwam gejaagd de ruimte binnen. Ze bekeek Aimee van top tot teen, duidelijk op zoek naar een verwonding. ‘Kan ik u helpen?’

‘Ik ben op zoek naar Taylor Dawkin,’ zei Aimee door het ronde spreekvenstertje in het raam.

De vrouw keek omlaag. ‘Ik zal iemand sturen,’ zei ze en ze draaide zich om op haar piepende rubberzolen.

Aimee sloot haar ogen, liet haar hoofd achterover zakken en haalde haar schouders op om iets van de spanning die haar spieren verstijfde, kwijt te raken.

‘Dokter Gannon?’ zei de diepe stem die ze herkende van het telefoongesprek.

Ze deed haar ogen open. ‘Ja.’

Als je het over lang, donker en gewapend had... Hij moest zich vooroverbuigen om in de microfoon te kunnen spreken, steunend op zijn gespierde onderarmen die zichtbaar waren onder de opgerolde mouwen van zijn shirt. Zijn das hing schuin over zijn borst. Zijn donkere haar was iets te lang; het krulde een beetje over de kraag van zijn fletse blauwe shirt en viel over zijn voorhoofd heen. Alles vanaf zijn schouders naar omlaag schreeuwde *man*.

Als reactie trilde iets van louter vrouwelijke opwinding in Aimee, zelfs toen ze zijn wapen en badge zag aan zijn riem.

Zijn blik ging van boven naar beneden, haar inschattend met diepbruine ogen, intens en zonder te knippen. Aimee keek terug. Hij had wel wat meer nodig dan les één van de kunst van het intimideren om indruk op haar te maken.

‘Ik ben rechercheur Wolf.’ Hij drukte op een knopje om de deur te ontsluiten. ‘Dank u voor uw komst,’ zei hij en hij stak zijn hand uit, waarbij hij zijn heup naar achteren draaide. De heup met zijn wapen, realiseerde Aimee. Mocht de Heer haar bewaren voor grote mannen met wapens.

‘Kan ik naar Taylor toe?’ vroeg Aimee. Zijn palm was hard en droog; zijn handdruk zakelijk en stevig.

‘Natuurlijk.’ Hij draaide zich om en liep de kleine ruimte uit, waarna Aimee alleen maar kon volgen. Ze liepen langs de chaos in de verpleegruimte en langs een hele rij met gordijnen omsloten behandelplekken. Van alle kanten hoorde Aimee gekreun en gesnik, gesnuif en gefluisterde geruststellingen. Zelfs op een dinsdagavond was de spoedeisende hulp een plek barstensvol emotie. Ze trok haar spijkerjasje dichter om zich heen.

Aan het eind van de gang zat een agent in uniform op een stoeltje van plastic en metaal. Hij kletste met een vrouw, die een donker colbertje droeg met daaronder een wit zijden shirt. Haar huid had de kleur van een koffie verkeerd en haar donkere, krul-

lende haar was bij elkaar gebonden in een paardenstaart. 'Bent u de dokter?' vroeg ze toen ze dichterbij kwamen.

Aimee glimlachte. 'Bevoegd klinisch psycholoog. Doctor om precies te zijn, geen arts.'

'Wat mij betreft prima. Er zijn hier meer dan genoeg artsen en ze hebben niet echt vorderingen gemaakt.' De vrouw stak haar hand uit. 'Elise Jacobs. Ik ben de partner van onderzoeker Wolf.'

Aimee schudde haar hand. 'Is Taylor in orde?' vroeg ze. 'Zit ze in de problemen? Heeft ze iets gedaan?'

'Daar proberen we nog achter te komen.' Wolf duwde het gordijn opzij. 'Ze zit hierachter.'

Taylor Dawkin zat in een hoek ineengedoken op de vloer. Haar linkerpols zat met een handboei vast aan de behandeltafel, haar arm bungelde wat boven haar hoofd; de rechterarm was om haar knieën geslagen. Ze had zich tot een bal opgerold en wiegde zonder geluid te maken heen en weer, haar ogen stijf gesloten. Haar armen en benen zaten onder de diepe snijwonden waar ondanks de glimmende antibiotische zalf nog steeds wat bloed uitkwam. Haar vingers waren zwart van de inkt.

Een kreet ontsnapte aan Aimees lippen en ze liep op het meisje af, maar toen begon de wereld om haar heen te draaien. Ze stak haar handen uit om zichzelf te ondersteunen, maar er was niets om vast te pakken. Ze voelde een hand onder aan haar rug die haar overeind hield. Ze nam de kracht ervan waar, de grootte en de warmte, en leunde ertegenaan. De hitte van de aanraking ging door haar hele lichaam heen. Toen realiseerde ze zich dat het de hand van Wolf was. Ze haalde diep adem, probeerde haar bonkende hart tot rust te brengen en verbrak het contact met de hand. 'Wat is er met haar gebeurd?' vroeg ze fluisterend.

'Dat proberen we uit te zoeken,' zei onderzoeker Wolf achter haar. 'Ze praat niet met ons. Ze praat met niemand.'

'Ze praat niet, punt uit,' zei Elise, die naast Aimee kwam staan.

'Waar hebben jullie haar gevonden?' Aimee draaide zich om en keek de onderzoekers om beurten aan.

'Thuis.' Wolfs bruine ogen bestudeerden haar gezicht, zijn blik ondoorgroendelijk.

'Thuis? Zo? Was er een inbraak of zo?' Aimee draaide zich

weer om zodat ze Taylor kon zien, en voelde hoe de misselijkheid kwam opzetten. Taylor had zichzelf al eerder gesneden, maar lang niet zo erg als nu. De voorzichtig aangebrachte sneetjes waren meer voor de show geweest dan om werkelijke schade aan zichzelf toe te brengen. Aimee had ze geïnterpreteerd als een kreet om hulp, een zichtbaar teken van de pijn die het meisje vanbinnen voelde. Nu zag het eruit alsof Taylor met een vaart van meer dan honderd kilometer per uur door een glazen wand was gegaan.

‘Dat weten we nog niet,’ antwoordde Wolf.

‘Hoe zit het met haar ouders? Zijn die ook aangevallen? Wie heeft dit met hen gedaan?’ Door Aimees geest raasden allerlei verschrikkelijke scenario’s.

Rechercheur Wolf maakte een hoofdgebaar naar de agent in uniform. Die stond meteen op en Wolf bood Aimee zijn stoel aan. ‘Ik denk dat u beter kunt gaan zitten om de rest van het verhaal te horen.’

Aimee keek van het ene gesloten gezicht naar het andere. Ze wilde niet zitten. Ze wilde iemand door elkaar schudden; ze wilde gillen. Maar Taylor had haar nodig en om het meisje te kunnen helpen, had ze informatie nodig. Ze ging zitten, gespannen, klaar om meteen weer op te springen. ‘Vertelt u me alstublieft wat er is gebeurd.’

Detective Wolf pakte een stoel van de andere kant van de gang, draaide hem om en ging er met gespreide benen op zitten. ‘We ontvingen afgelopen avond rond vijf over halfelf een noodoproep vanuit het huis van de Dawkins. De vader van een van Taylors vriendinnen maakte zich ongerust. Taylor was lopend vanaf het huis van de familie Norchester naar haar eigen huis gegaan nadat ze samen met hun dochter had gestudeerd voor een proefwerk. Ze zou hen bellen zodra ze veilig thuis was aangekomen. Toen ze niets van haar hoorden en de telefoon bij de Dawkins niet werd opgenomen, is meneer Norchester ernaartoe gereden en hij trof Taylor in deze staat aan – ze zat tussen de dode lichamen van haar ouders.’